

умрѣлъ въ Ливерпулъ, та Маріо остана сиракъ. Единъ добъръ господинъ, италянецъ, го изпрати сега въ родното му мѣсто, въ Сицилия, въ града Палермо. Тамъ момченцето имаше нѣкакви роднини.

Жулиета пѣкъ я довели въ Англия, въ Лондонъ, при леля ѝ. Леля ѝ била вдовица, съвсѣмъ самичка, и всѣкога обичала твърдѣ много момичето. Родителитѣ на момичето, твърдѣ бѣдни хора, изпратили дъщеря си у леля ѝ на гости; тѣ мислѣли, че леля ѝ ще ѝ остави наслѣдство. Но съ лелята се случило нещастие: прѣгазила я кола, тя умрѣла и нищо не оставила на внучката си. Тогава сжщиятъ добъръ господинъ, който помогна на Маріо да отпътува, изпрати и Жулиета въ Италия. Той я настани въ парахода и помоли стареца матрозътъ-иταлянецъ да ги понаглежда и двѣтъ.

— Татко и мама мислятъ сега, че отивамъ при тѣхъ богаташка, а азъ съмъ така бѣдна, както и по-рано! Но, въ кѣщи мене и безъ богатство ме обичатъ. Тамъ си имамъ братчета — четире, все мѣненки. Азъ съмъ най-старата! Азъ ги и обличамъ, и ги кѣпя, и главитѣ имъ рѣша. Какъ всички тѣ ще ми се радватъ! Ще влѣза въ кѣщи тѣй тихо, че никой да не ме усѣти... Погледни, Маріо, морето стана нѣщо сиво, не хубаво...

Послѣ, слѣдъ малко мълчание, тя го запита:

— А ти сжщо у дома, при роднинитѣ си отивашъ?

— Да ... ако ме пуснатъ при тѣхъ да живѣя.

— Мигаръ тѣ не те обичатъ?

— Кой ги знае!

— Азъ ще стѣпа прѣзъ идущия мѣсець въ тринадесетата година, — рече Жулиета.

Слѣдъ туй дѣцата започнаха да говорятъ за морето, за всичко, което виждаха наоколо въ кораба, и тѣй цѣлъ день не се раздѣлиха. Въ парахода всички мислѣха, че тѣ сж братъ и сестра.

Послѣ Жулиета се залови да плете чорапъ, а Маріо седѣше, дълбоко замисленъ.

Надвечеръ морето сѣ повече и повече се развълнува.

Всички станаха да отидатъ за спане. Момичето рече на своя новъ другаръ:

— Спокойна нощъ, Маріо.

— Бѣдни мой дѣца, никой не ще заспи спокойно, — рече имъ старикътъ-матрозъ, който мина покрай тѣхъ въ това врѣме.

Маріо сжщо искаше да каже: „спокойна нощъ, Жулието“, но въ тая минута изведнажъ плѣсна на кувертата една вълна, отмѣсти момченцето и го блѣсна въ дѣската.

— Боже мой, кръвъ му потече! — извика, цѣла разтреперана, Жулиета.

Но пасажеритѣ бърже се спущаха долѣ въ каютитѣ; никой не искаше да знае за дѣтското изплашване. Момичето седна до Маріо на колѣнитѣ. Той бѣ въ несвѣсть, зашемеденъ отъ падането. Тя изтри кръвта отъ лоба му. Послѣ тя снѣ своята червена кърпа и завърза разкървавената глава на момчето. При туй главата му увисна на грждитѣ на момичето, и по бѣлата ѝ роклица останаха петна отъ кръвта.

Маріо се свѣсти и стана.

— По добръ ли ти е? — запита го Жулиета.

— Да, много по-добръ.

— Е, тогазъ спи спокойно, — рече момичето.

— Прощавай, спи съ Бога, — отвърна Маріо.

Той отиде да спи въ голѣмата мѣжка каюта, а тя тамъ, кѣдѣто спѣха женитѣ.

Матрозътъ каза право: дѣцата още не бѣха заспали и се появи ужасна буря.

Разяренитѣ вълни въ единъ мигъ прѣчупиха мачтата, и отмѣтнаха три лодки.

Всички изпаднаха въ ужасъ. Въ кораба настана смутъ. Всички бѣгаха въ суматоката, охкаха, плачеха, караха се, молеха се.

Бурята не прѣстана цѣлата нощъ; при-зори тя стана по-ужасна. Огромни вълни блѣскаха ребрата на кораба, бушуваха прѣзъ цѣлия параходъ, чупѣха всичко, разбиваха. Цѣлото море на около се покри съ отломки. Най-сетнѣ, внезапно единъ бѣсенъ напоръ на вълнитѣ промуши кувертата надъ самата машина, — водата нахълта долу и изгаси огъня. Машинистътъ и огнярътъ избѣгаха въ ужасъ; отъ всички страни се разливаха разяренитѣ потоци вода.